

Kaipuu Karjalaan

Kesällä sain tilaisuuden vierailla Petroskoissa. Matka halki Venäjän Karjalan... tarkoitan... luovutetun Karjalan toi mieleen muiston lapsuudesta..

Nii-iin! Joskus pentuna tuli näet lueskeltua Kansa Taisteli -miehet kertovat -lehtiä. Nitä joita sodat läpikäyneet isämme ja ukkimme tilasivat koteihimme luettavaksi. Siinä syy, miksi Puikkola, Ruskeala ja Läskelä tuntuivat niin tutuilta. Nehän olivat kyliä, joissa taisteltiin ja joiden asukkaat sota ajoi vääjäämättä kohti länttä.

✱ ✱ ✱

Rajantakaisen Karjalan viehätysvoima perustuu pitkälti mielikuviin. Siihen sisältyy niin dramatiikkaa ja romantiikkaakin. Viimeksi mainitulla on taipumus elää pitempään. Kesän ollessa hehkeimmillään, puheet Karjalasta pulpahtavat yleensä pintaan.

Tunnesiteet ovat vahvoja niilläkin, joiden ainoa kosketus Karjalaan on tietoisuus sen kuulumisesta aikoinaan Suomelle. Kaikki muu perustuu tunteisiin. Seudun kauneus elää muistoissa, tarinoissa ja mielikuvissa. Niissä asiat näyttävät eri tavalla erilaisilta. Muistojen Karjalassa ovat aina olleet kauneimmat kesät, marjaisimmat metsät, ihanimpien tuhansien tuoksujen täyttämät kedot ja niillä kirmailevat ah niin suloiset neitokaiset. Karjalasta puhuttaessa kaikki on keskittynyt kesään. Talven muistoja ovat vain sota, hyytävä kylmyys ja kinosten halki kiemurtelevat evakkotiet. Kesä ja Karjala käyvät käsi kädessä.

✱ ✱ ✱

Miksi niin monet tahtovat sinne? Mitä he sieltä lopulta etsivät? Ovatko he tietoisia mitä kaipuulle tapahtuu? Miksi tulee halu koskettaa sodan jalkoihin jääneen sukutalon jo heinikkoon vaipunutta kivijalkaa? Muuttuuko kaipuu ahdistukseksi? Keneltä lienee lähtöisin ajatus alkaa rahdata bussilasteittain ikäihmisiä näihin pöpeliköihin pyörimään?
-Nii...ja tuon kiven takana tais olla se iso omenapuu. Se ol joka kesä iha täys valkia-kuulaita....hirmu suuria ja mehukkaita...